

Arne Pjedsted Salomonsen

Hippierejsen

310 sider

Gads Forlag

Det er som at være på rejse selv.

Det er nok de færreste af os, der har foretaget den rejse i tresserne, som Arne Pjedsted Salomonsen foretog sammen med en flok andre hippier -; i det romantiske, gamle folkevognsbrud over land og by, som man siger, gennem Tyrkiet, Iran, Afghanistan og Pakistan - og så til det endelige mål; Indien.

Så er vi heldige at have en ægte hippie blandt os, der har foretaget den rejse, og som iøvrigt stadig vender tilbage til landet og er så meget en del af energien og den østlige verden, at han har en evne til at formidle stoffet til os med meget høj gennemslagskraft.

Vi bliver i bredt omfang konfronteret med det, alle i det miljø søgte dengang; en energi og en spiritualitet der kunne få os vesterlændinge til at give slip i det konforme og få det erstattet med kreative kræfter og en indsigt i en bevidsthed, der var ny og spændende. Og vi bliver ledsaget godt af datidens helt store, musikalske navne, og som sjovt nok for *nogles* vedkommende stadig er det: Rolling Stones, Bob Dylan, The Beatles, Donovan, Ravi Shankar, Jefferson Airplane, Velvet Underground, Pink Floyd, The Doors, The Who, Grateful Dead, Jimi Hendrix, Led Zeppelin, Procol Harum, og mange, mange andre. Vi bliver rippet i, gennemflået i bogen af minder, musikalske minder, psykedeliske trips, standarder af en anden verden, det uforudsigelige og så masser af farver, der også er masser af i bogen, nemlig nogle fantastiske billeder.

Altsammen med til at give os, der var for unge til at være med på vognen dengang, et uforligneligt og meget dybt og bredt billede af, hvad der var i det for de af den forrige generation, som søgte de åndelige værdier mod øst.

Bogen er fyldt med en pæn samling af forfatteren og kunstmalerens egne billeder, dels fra turen til Indien i sin tid bl.a. i en husbåd på Ganges, og dels de farver, sole, måner, broer mod bevidsthed og udvidelser af samme, som man var så optaget af dengang, og som ses idag som fine værker i såvel alternative kredse som et bud på anderledes og varm kunst.

Vi er med på Arian Hotel i Kabul. Vi oplever Herat og bjerglandskabet ved Kandahar. Vi er med ved pigebesøgene, hvor en anden Arne og en fransk pige ved navn Sylvie lede et separat værelse til at bolle i, vi er med, når Nordmanden, mester i manipulation og skrap til at få Arne flippet ud, som det hed dengang, ved hjælp af mindgames; en slags undergravning af den andens selvværd.

Det handlede jo, hedder det i bogen, om at udvikle sin egen personlighed og også andres men nok mest sin egen på andres bekostning.

Vi er med, hvor netop den bevidsthedsforskydning, som fordrejninger af sandheden bestod af, florerede godt og grundigt, og hvor forfatteren idag beskriver det som at balancere på et knivsæg, hvor paranoiaen og selvoptagetheden konstant lurede om hjørnet.

Vi er med, hvor Ane bliver en slags hønemor, der dagligt laver te og omeletter til de stridende parter, som bliver et pænt karikeret billede af, hvor overdog og underdog havde deres pladser i hierarkiet dengang, hvor man egentlig skulle tro, at det var peace, love and harmoni, der herskede bredt, men hvor vi med tiden og udgivelsen af bøger og især denne ved selvsyn får konstateret, at sådan var det vitterligt langtfra.

Vi er med, da den gamle folkevogn ved hjælp af et smart trick bliver solgt i Afghanistan for 300 dollars, og hvor man så forud for og efter handlen bruger chillums som freds- og handelspiber. Jo, jo vi er tilbage i tresserne.

Det er umuligt i en anmeldelse som denne at yde bogen fuld retfærdighed. Men den ER god. Af mange, forskellige årsager. Dels fordi den er uhyre velskrevet, dels fordi vi bliver bombarderet tilbage til en tidslomme, hvor mange stivnede i et romantisk billede af, hvad hippie-kulturen egentlig var for noget (og senere fandt ud af hvordan tingene hang sammen), og så fordi forfatteren har et autentisk og ærligt udtryk, når han fortæller, at *dengang var jeg ligesom idag fyldt af en utrolig længsel efter noget, som ikke er lige her. Nu er melodierne inde i danseteltet danske melodier. Familien snurrer rundt og rundt. Men jeg har lyttet til Jefferson Aitplane, The Byrds og Cream og danser på en helt anden måde, end hvad jeg ser foran mig. Hvis jeg danser, lukker jeg øjnene og løfter hænderne, kroppen bevæger sig frit. Musikken bestemmer, hvad kroppen gør.*

I den sidste del af bogen får vi et indblik i, hvor fantastisk svært for ikke at sige umuligt det kan være at indrette sig i gamle og "normale" omgivelser, når man har haft de oplevelser i den spirituelle verden, som forfatteren og andre har haft. Man er bare en anden og må fordybe sig i sin egen verden, og den bruger Arne Pjedsted Salomonsen tydeligvis på at fortsætte den rejse, han påbegyndte dengang, og som åbenlyst trods ar på sjælen og alskens sjove episoder har sat sine spor idag, så han fremstår som en fremragende kunstner og forfatter, der forstår at formidle indre lys til en verden, der i manges øjne er efterladt på perronen. Vi slutter anmeldelsen af med et dejligt stykke prosa fra bogen, skrevet i forfatterens dagbog:

Du gode frø, jeg kan dig intet give. Din trolddom og dit eventyr må du beholde til evig glæde. Ej ønsker jeg dig forvandlet til en prins, men har du en kraft, som mod jorden kan vendes, da håber jeg, kun den det gode vil bringe. Så skab dit eventyr omkring dig.